වැලිගම ශ්‍රී සුගත ශාන්තිසේවා සංසදයේ නිර්මාතෘ ගරු යාවජීව සභාපති

ටී. ඩබ්ලිව්. ඒ. කල්‍යාණ වසන්ත මහතා විසිනි.

නමො තසස භගවතො අරහතො සමමා සමබුදධසස !!!

ලෙඩ නැති කයකට හිත හැඩ කරන විදි

ධම්කාමී සත්පුරුෂයෙනි,

අද මැදින් පුර පසළොස්වක පොහොය දිනයයි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සිය ගමනින් වන්නා වූ මහත් අභිවෘද්ධිය දැක විසිදහසක් මහරහතන් වහන්සේලා පිරිවරා කිඹුල්වත් පුරය බලා වැඩම කිරීමට පිටත් වූයේ අදවැනි දිනයකය.

අද මෙම සදහම් පණිවුඩය සඳහා මාතෘකා කරන ලද්දේ සූත්‍ර පිටකයෙහි සංයුතත නිකායේ ඛන්ධ සංයුතතයෙහි පළමු සූත්‍රයයි. මේ සූත්‍රයේ නම නකුලපිතු සූත්‍රයයි. මේ සූත්‍රය දේශනා කිරීමට හේතු සකස් වන විට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැඩ සිටියෙ භග්ග කියන ජනපදයේ සුංසුමාර ගිරිනුවර ආසන්නයෙහි මුවන් වාසය කරන වනයකය. මේ අභයභූමිය මහ රහතුන් වහන්සේලා වැඩි වශයෙන් වාසය කරන ස්ථානයකි.

ඒ කාලෙ නකුලපිතු නම් ගෘහපතිවරයෙක් ඒ ගමේ හිටියා. ඔහු දිනක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත පැමිණිය. ඔහු බොහෝ වයස් ගතවී නිසා ගිලන් වූ කයක් නිසා ඉතා අමාරුවෙන් පැමිණියේ. ඔහු ඒ බව බුදුහිමියන්ට කියනව. "මම ඉතා වයසයි. හැමතිස්සෙම ලෙඩ. දැන් මට වෙනද වාගෙ භාග්‍යවත් වූ ඔබ වහන්සේ දකින්න, පින් ඇති භික්ෂූන් වහන්සේලා දකින්න එන්න බැහැ. ඒ නිසා මට දිගු කලක් හිත සුව පිණිස අවවාදයක් කරන සේක්වා" යනුවෙන්.

එවිට බුදුහාමුදුරුවො කියනව පින් ඇති ගෘහපතිය. ඔය කිව් කථාව එසේමයි. මේ කය වයසට යනව. දිරනවා. රෝග ඇති වෙනව. සියුම් කටුවෙන් වැසුන බිත්තරයක් වගෙයි. කව්රුන් හෝ මේ කය පරිහරණය කරමින් මොහොතක් හෝ නිරෝගීකම බලාපොරොත්තු වෙනවනම් උදම් අනනවානම් (කිමඤ්ඤත්‍ර බාල්‍යා) මෝඩකම මිස වෙන මොකක්ද? ඒ නිසා ගෘහපතිය "ලෙඩ වන්නා වූ කයක් ඇති මගේ හිත ලෙඩ නොවෙති." මගේ ශරීරය ලෙඩ වෙද්දී (ආතුර කායසස මෙ සතො) මම හිත ලෙඩ කරගන්නෙ නැහැ (චිතතං අනාතුරං භවිසසතිති) යනුවෙන් මේ කාරණයෙදි ඒ විදියට ඔබ හික්මෙන්න ඕන.

නකුලපිතු ගෘහපතියා භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ දේශණාව ඉතා හොඳින් හිතට ගත්ත හිස් මුදුනින් පිළිගත්ත. වර්තමාන ලෝකයේද ලෙඩවීම බරපතල ගැටලුවක් සේ දැකිය හැකිය. ඒ වගේම කය ලෙඩවෙනවාටත් බරපතල ලෙස සිත ලෙඩ කරගැනීම වැඩිවෙල තියෙනව. පුරාණයේ විශේෂයෙන් අපේ රටේ බෞද්ධයා මේ තරම් සිත ලෙඩකරගත්තෙත් නැහැ. කය ලෙඩ කරගත්තෙත් නැහැ. ඒ බුදු දහමට අනුව ඔවුන් ජීවත් වූ නිසාය.

එබැවින් බුදුරජාණන් වහන්සේ නකුලපිතු ගෘහපතියට දුන් මෙම අවවාදය කුමක්දැයි කියා ඉගෙන ගෙන කය සහ සිත රෝගී නොවන පසුබිමක් සකස් කරගැනීමට අද මෙම සදහම් පණිවුඩය උපයෝගී කරගනිමු.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේට ගෞරව කර එතැනින් නික්මුණු නකුල ගෘහපතියා සැරියුත් මහරහතන් වහන්සේ වැඩ ඉන්න තැනට ගිය, වැඳල එකත්පස්ව උන්නා. සැරියුත් හාමුදුරුවෝ අහනව ගෘහපතිතුමනි, අද ඔබේ මුහුණ හොඳට ප්‍රභාමත් වෙලා. අද ඔබ බෙහොම ලස්සනයි. බුදුහාමුදුරුවන් වෙතින් ඔබ දැහැමි කථාවක් ඉගෙන ගත්තද? ගෘහපති උත්තර දෙනව, "ස්වාමීනි, අද බුදුහාමුදුරුවෝ නිසා දැහැමි කථා නැමැති අමාවෙන් මම අභිෂේක ලැබුවා." (ධම්මියා කථාය අමතෙන අභිසිතෙතාති) එතෙන්දි ගෘහපති විසින් සැරියුත් හාමුදුරුවන්ට සිදුවූ ආකාරය දැහැමි කථාවෙන් අභිෂේක ලැබූ විදි මුල ඉඳල කිව්ව.

ඉන්පසු සැරියුත් හාමුදුරුවෝ නකුල ගෙන් අහනව. ගෘහපතිය ඉතින් ඔබට කල්පනාවට ආවෙ නැද්ද බුදුහාමුදුරුවන්ගෙන් අහන්න. ස්වාමීනි කොහොමද කය ලෙඩවෙනකොට හිත ලෙඩ වෙන්නෙ, කොහොමද කය ලෙඩවෙනකොට හිත ලෙඩ නොවී ඉන්නෙ කියල. ස්වාමීනි මට ඒක භාග්‍යවතුන් වහන්සේගෙන් විමසන්න දැනගන්න හිතට ආවෙ නැහැ. මම කැමතියි ඒ කාරණය ඔබවහන්සේගෙන් දැනගන්න. ඒ සඳහා ඔබ වහන්සේ වැඩ ඉන්න තැනට කොතරම් බැරිවුනත් කොතරම් දුරක ඉඳල වුනත් එන්නම්.

සැරියුත් හාමුදුරුවෝ ගෘහපති කෙරෙහි කරුණාවෙන් වදාරණව. එහෙනම් ගෘහපතිය අහන්න. හොඳින් සිතෙහි දරාගන්න. ("කථඤ්ච ගහපති, ආතුරකායො චෙව හොති ආතුර චිතෙතාච) ගෘහපතිය කය ලෙඩවෙනකොට සිත ලෙඩ වෙන්නෙ කෙසේද?

ආර්‍ය්‍ය ගුණ ඇති උතුමන් (මගඵල ලාභී උතුමන්) නුවණින් නොදකින, එම ආර්‍ය්‍ය දහම හෙවත් සද්ධර්මය පිළිබඳ පැහැදිළි දැනීමක් නැති, එම දහමට සහ විනයට අනුව නොහික්මුණු සත්පුරුෂයන් නුවණින් නොදක්නා වූ සහ සත්පුරුෂ ධර්මයෙහි අදක්‍ෂ වූ සත්පුරුෂ ධර්මයෙහි නොහැසිරෙන අශ්‍රැතවත් පුද්ගලයා ඉහත කී ලක්‍ෂණ ඔහු ළඟ තිබෙන නිසා ඒ විදියටම ඉන්න නිසා සත්ව ශරීරය හෙවත් රූපය තමාය යන හැඟීමෙන් බලනව. තමන් නිර්මාණය වෙල තියෙන්නෙ රූපයෙන්ය කියල හිතනව. රූපයෙහි තමන් පවතිනව. රූපය යනු මමය මාගේය යනුවෙන් තදින් එම දෘෂ්ඨියෙහි සිටිනව. එසේ සිතා සිටින ඔහුගේ යයි සිතන රූපය ජරා මරණ දෙක ඇවිත් වෙනස් කරයි. තමා වසඟයේ පවත්වන්න බැරි තත්වයට පමුණුවනව. එවිට සෝක,පරිදේව, දුක්ඛ, දෝමනස්ස, උපායාස උපදිනවා යැයි සැරියුත් හාමුදුරුවෝ නකුල ගෘහපතිට පැහැදිලි කරනව රූපය වෙනස් වෙයි. ("රූපං විපරිණමති") සිත ලෙඩවෙයි.

තවදුරටත් සැරියුත් හාමුදුරුවෝ බුදුහාමුදුරුවෝ දෙසු ආර්‍ය්‍ය ධර්මයෙහි ඉගැන්වෙන රූපයෙහි පමණක් නෙවි ඉතිරි උපාදාන ස්කන්ධ හතරෙහිත් බුදු දහම නොදන්නා පුද්ගලයා දකින විදි කියල දෙනව එනම් වේදනාව හෙවත් විඳීම් ගැනත් එනම් සැප දුක් සහ ඒ දෙකටම නැති විඳීම් මමය මාගේය කියා හිතනවා එනමුත් ඒ සැපදුක් හෙවත් විඳීම් විපරිනාම තත්වයට පත්වෙනව එනම් වෙනස් වෙනව තමාගේ වසඟයේ පවත්වන්න බැරිවෙනව. එවිට ඔහුට සෝක පරිදේව දුකඛයන් උපදිනව වේදනාවෝ වෙනස් වෙති. (" වෙදනා විපරිණමති ")

මේ ආකාරයට සඤ්ඤා හෙවත් හඳුනා ගැනීම් තමන් කියල ගන්නව. ඒවා වෙනස් වෙනව. හැමදාම එකසේ පවතින්නෙ නැහැ. උදාහරණ හැටියට යමෙක් ලෙඩවෙනව. ලස්සනට තිබුණු කොණ්ඩය හැලිල තට්ටය මතුවෙනව, හිතුවෙ හිසකෙස් තමන්ය තමාගේය තම වසඟයේ පවත්වනවාය යනුවෙනි. නමුත් වෙනස්වුනා එවිට දුක්වෙනව. අඬනව. පිළියම් සොයා වෙහෙසෙනවා. ඒ දුක් සමුදය උපදිනව. හඳුනාගැනීම් වෙනස්වෙති. (සඤ්ඤා විපරිණමති)

ඊළඟට සංඛාර හෙවත් අපේ කියුම්, කෙරුම්, සිතුම්, පැතුම්, සමුදය තමාගේ කියල තමන් කියල ගන්නව. ඒ අනුව කටයුතු කරනව. එසේ වුවද ඒ සියල්ල නොසිතන පරිදි වෙනස් වෙනව. මගේය කියන තත්වය නැතිවී අන්‍ය ස්වභාවයක් ගන්නව. එවිට සෝක පරිදේව දුක් දොම්නස් උපායාස උපදිනව. සිතුම් පැතුම් කියුම් කෙරුම් වෙනස්වෙති. (සංඛාරා විපරිණමනති)

උපාදාන ස්කන්ධ හෙවත් සත්වයාගේ සසර පැවැත්මට ඇතිවෙමින් පවතිමින් නැතිවෙමින් යන ලක්‍ෂණ තුනෙන් යුතු රාශි හෙවත් සමූහ ලක්‍ෂණ ඇති භවය අල්ලා ගැනීමේ සාධක පහෙන් පස් වෙනි කාරණය වන විඥාණය ඇසෙන්, කණින්, නාසයෙන්, දිවෙන්, ශරීරයෙන්, මනසින් යන ආයතන හයෙන් ගන්නා අරමුණු නිසා හටගන්නා සිත් හෙවත් දැනීම් පරම්පරාව ආත්මකොට ගන්නව. තමාගේ විඤ්ඤාණය ලෙසට ගන්නව. එනමුත්

ඔහුගේ ඒ විඤ්ඤාණය පෙරළෙනව වෙනස්වෙනව. ඔහුට සෝක පරිදේව දුක්ඛ දෝමනස්ස හටගන්නව. විඥාණය වෙනස් වෙයි. (විඤ්ඤාණං විපරිණමති)

දැන් උපාදාන ස්ඛන්ධ පහම තේරුම් ගත්ත සත්වයා සිතූ පරිදි නොසිදුවෙයි. ඒ නිසා දුක් හටගනී. හේතුවක් අනුවම ඵලයක් හටගන්නා බව මෙයින් පැහැදිලි වෙනව. නකුල ගෘහපති සැරියුත් හාමුදුරුවන්ට තවදුරටත් සවන්දෙනව. දහමින් අභිෂේක ලබනව. "ගෘහපතිය මේ පැහැදිලි කළේ කය රෝගී වුනාම සිත රෝගී වන විදි"

ඊළඟට පැහැදිලි කරනව කය ලෙඩ වුනාම සිත ලෙඩ නොවෙන ආකාරය

ගෘහපතිය, ආර්‍යයී වූ මගඵල ලාභී උත්තමයන් නුවණැසින් දකිනා සුලු සද්ධර්මය කෙරෙහි දක්ෂ ඒ අනුව හික්මෙන සත්පුරුෂයන් හෙවත් පින්පවු දන්නා යහපත් ඇත්තන් දකිනා සත්පුරුෂ කල්‍යාණ ධර්මයෙහි දක්ෂ එයින් හික්මෙන ශ්‍රැතවත් ආර්‍යයී ශ්‍රාවකයා රූපය ආත්ම කොට මගේය මමය යන දෘෂ්ඨියට නොගනී. රූපයට ආත්ම හෝ ආත්මයට රූප හෝ ඇතැයි යන වැරදි හැඟීම ඇති නොවේ. තමා වශයෙන් ගන්න දෙයක් රූපය තුල නැති බව දැනගන්නව. රූපය ඇතිවන විදි පවතින විදි නැතිවන විදි බෙදල බලනව. සතර මහා ධාතූන්ගෙන් නිර්මාණය වී ඇතිබව වැටහෙනව. එහි මමය මාගේය යනුවෙන් ගතයුත්තක් නැතිබව වැටහෙනව. එසේ දකින්නාට රූපය පෙණ පිඩක් වගේ දැනෙනව. සැරියුත් හාමුදුරුවො නකුල ගෘහපතිට පෙන්වල දෙනව රූපය මමය මාගේය යනුවෙන් නොගන්නා නිසා තෘෂ්ණා දෘෂ්ඨි ඇති නොවන බව වැරදි ආකාරයට නොසිතන බව. එවිට ඔහුගේ රූපය, ජරා, මරණ විසින් වෙනස් වුවද විපරිනාම තත්වයට පත්වුවද ඔහුට සෝක පරිදේව දුක්ඛ දෝමනස්ස උපායාස නොඋපදින බව පෙන්වා දෙනව. ඔහුගේ කය ලෙඩ වුනාට සිත ලෙඩ නොවේ.

ඊළඟට ගෘහපතිට මහරහතන් වහන්සේ පැහැදිලි කරනව වේදනාව හෙවත් විඳීම් දුක් හෝ සැප හෝ මැදහත් හෝ වේවා වේදනාව ආත්ම කොට නොගනී. තමාගේ වේදනාව ලෙස නොගනී. මමය මාගේය යයි වැරදි තීරණයට නොඑළඹෙයි. නුවණින් දකී. එවිට වේදනාවන් වෙනස් වන විට තමා තුල පවත්වන්නට එකලෙසට බැරිවන විට ඔහු නුවණින් දකින නිසා හේතුවක් අනුව ඵලය හටගන්නා බව දකිනව. ඇස ආදී ආයතන හය යම් අරමුණක ස්පර්ශ වේනම් වේදනා හෙවත් සැප දුක් ඇතිවන බව දකිනව. එවිට සෝක වැලපීම් දුක්වීම් තමන්ට නොඋපදී. ඔහුගේ කය ලෙඩ වුවද සිත ලෙඩ නොවේ.

නැවත ගෘහපති අමතා සංඥාව හෙවත් හඳුනා ගැනීම් පිළිබඳව කියාදෙනව එය නුවණින් දකින්නා රැවටෙන්නෙ නැහැ. හඳුනා ගත්ත දේ තමන් නොවන බව දකිනව. තම වසඟයේ හැමකල්හිම පවත්වන්න බැරිබව දකිනව. ඇස කණ නාසය දිව ශරීරය මනස යන ආයතන හයෙහි අරමුණු ගැටීමෙන් ස්පර්ශයෙන් එයම ප්‍රත්‍ය කරගෙන සංඥාවන් ඇතිවෙනවානම් ස්පර්ශය නිරුද්ධ වීමෙන් සංඥාවද නැතිවෙන බව දකිනව. එවිට තමා සංඥාව නොවන බවත් මාගේ සංඥාව යයි වැළඳ නොගනී. එසේ සිටින ඔහුට සෝක ආදිය නොඋපදී. සිත ලෙඩ නොවේ.

ඊළඟට සංඛාර එයත් එහෙමයි. ශ්‍රැතවත් ආර්‍යයී ශ්‍රාවකයා ධර්මය නුවණින් දැක දැනගන්න පුද්ගලයා සංඛාර මායාවට රැවටෙන්නෙ නැහැ. හේතු ප්‍රත්‍යයන්ගෙන් හටගන්නා චේතනා වලට සංඛාර කියල කියනව. අරමුණු සමග ගැටෙන විට චේතනා පහල වෙනව. ගැටෙනව යනු ස්පර්ශයයි. එහි ඵලය සංඛාරයයි. නුවණින් දකිනව. ස්පර්ශයෙන් සංඛාර පහළ වන බව ස්පර්ශය වෙනස් වන විට තමයි වෙනස් වීම හටගන්නෙ කියල දකින විට ඔහුට දැනෙනව සංඛාර මමය මාගේ සංඛාර හටගත්තේ මගෙන්ය. සංඛාරයෙහි ආත්මය මම තුල පවතීය යන අදහස වැළඳ නොගනී. එවිට ඔහුට සෝක පරිදේව දුක්ඛ උපායාස නොඋපදී.

විඤ්ඤාණය හෙවත් දැනීම් තවත් විදියකින් කියනවනම් සිත් ලෙසට හඳුන්වන යම් අරමුණක් අරමුණු වූයේ ඇසට නම් එය චක්ඛු විඤ්ඤාණයයි. ඇසෙන් හටගත් සිත හේතුවක් සහ ඵලයකි. ඇසට රූපය ගැටීමෙන් විඤ්ඤාණය ඇතිවනව. ඇසයි රූපයයි ගැටීම එහි හේතුවයි. එවිට විඤ්ඤාණය ඵලය බවට පත්වේ. එනම් නාමරූපයන්ගේ ක්‍රියාකාරීත්වය තුලින් විඤ්ඤාණය හටගන්නව. නාමරූප වෙනස්වන විට විඤ්ඤාණය වෙනස්වෙනව. එවිට ඤාණවන්තයා විඤ්ඤාණය යනු මමය. මාගේය යනුවෙන් ගන්නෙ නැහැ. මමය මාගේය යනුවෙන් වැළඳගෙන නොසිටින ඔහුගේ ඒ විඤ්ඤාණය වෙනස් වෙනව. එනමුත් ඔහුට සෝක පරිදේව දුක්ඛ දෝමනස්ස උපායාස උපදින්නෙ නැහැ. එවිට කය ලෙඩවුනත් සිත ලෙඩ වෙන්නෙ නැත.

බුදුහාමුදුරුවො සැකෙවින් ලබාදුන් ධම් අභිෂේකය සැරියුත් හාමුදුරුවො විස්තර වශයෙන් කියල දුන්න. එනම් ශරීරය ලෙඩවෙන විට හිත ලෙඩවෙන ආකාරයත් ශරීරය ලෙඩවෙන විට හිත ලෙඩ කර නොගන්න ආකාරයත් නකුල පිතු ගෘහපතියාට පැහැදිලි කරදුන්න. නකුල පිතු ඉතා සතුටු වුනා.

මෙයින් පේනව ලෝකයේ හැම කෙනෙක්ම ලෙඩවෙනව. අපි ඉන්න මේ පුංචි රටේ කොයිතරම් ලෙඩ්ඩු ඉන්නවද. ඒ අතර ලෙඩවෙන මනුෂ්‍යයො. ලෙඩවූ වෙනත් සතුන් කොපමණද? බුදුහාමුදුරුවො අපිට කියල දුන්න ලෙඩවෙන ජීවිත ඇති ලෝකයක් තුල ලෙඩ නොවෙන මනසක් හඳුනාගන්න විදි. වරදින ලෝකයක් තුළ නොවරදින දහමක් අපිට කියල දුන්න.

සූත්‍රයේ මුලින්ම බුදුරජාණන් වහන්සේ නකුල ගෘහපතිට පැහැදිලි කරල දෙනව. ''යොහි කොචි ගහපති ඉමං කායං පරිහරනෙතා මුහුතතමපි ආරොග්‍යං පටිජානෙය්‍ය, කිමඤඤත්‍ර බාල්‍යා.'' ගෘහපතිය යමෙක් මේකය පරිහරණය කරමින් මොහොතක් හෝ නිරෝගීකමක් ප්‍රාර්ථනා කරන්නේ නම් ඒ මෝඩකම හැර වෙන කුමක්ද? යනුවෙනි. වයස්ගත වීම, ගිලන්වීම කිසිවිටෙක කිසිවකුට ඉක්මවිය නොහැක. එනමුත් බෞද්ධයා මෝඩයෙකු නොවිය යුතු බව බුදුරජාණන් වහන්සේ එයින් අවධාරණය කරනව.

ලොව්තුරා ශ්‍රී සද්ධර්මය යමෙක් යම් පමණකට ඇසුරු කරයි නම් ඔහුගේ කයට ගිලන් බව රෝගී බව ඇතුල් වුවද මනස නිරෝගී වේ. මේ සූත්‍රයෙන් ඒ පණිවුඩය බුදුරජාණන් වහන්සේගේ අවවාදයට අනුව සැරියුත් හාමුදුරුවො ලබාදුන්නත් වත්මන් ලෝකයේ මේ දහම පිළිබඳ හැඟීමක්වත් නැත. බුදුහාමුදුරුවො ''ඔයා ඉක්මනට සනීප වෙනව'' කියා නකුල ගෘහපතියා රැවැට්ටුවෙ නැහැ. එහෙම වුනානම් බුදුවරයකුගෙ දහම ලැබිලත් කිසිදු ප්‍රයෝජනයක් නැතිවයි කවදා හරි මරණයට පත්වෙන්නෙ. මළප්‍රේතයෙකු වෙන්න බැරිකමක්ද නැහැ. රැවටිල්ලක් තුල ශ්‍රාවකයා මෝඩයකු කරවන ශාස්තෘවරයෙක් නොවෙයි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ.

ආයර්‍ය ධර්මයෙහි යම් අවබෝධයක්වත් නැති පුද්ගලයා පංච උපාදානය මමය මාගේය යනුවෙන් ගන්නව. රූප ආදිය වෙනස්වෙනව. ජරා මරණ පැමිණෙනව. සිදුවූයේ කුමක්ද දන්නෙ නැහැ. ධර්මයට විරුද්ධ මානසිකත්වයක් ගොඩනගාගෙන ජරා මරණ දුකින් මිදෙන්න දෙවියන් හොයාගෙන යනව. කවි කියනව. පලතුරු වට්ටි දෙවියන්ට දීලා පඬුරු බැඳලා ජරා මරණයෙන් මුදවාදෙන්න කියනවා.ඇයි හේතුව? සක්කාය දිට්ඨිය හෙවත් මමය මාගේය යන හැඟීම නිසා දෙවියන්ටත් තියෙන්නෙ සක්කාය දිටඨිය නම් දෙවියන්ට කාගේ පිහිටද? දෙවියන්ට පුළුවන්කමක් තියෙනවනම් අපේ ලෙඩටික ගන්න දෙවියන්ට කිව්වට වරදක් නැහැ. එවැනි දෙව්වරු ලොව නැත.

එබැවින් සාරිපුත්ත හාමුදුරුවො පෙන්වා දෙනව ලෙඩවෙන ශරීරය ලෙඩනොවී තියාගන්න නම් කය ලෙඩවෙද්දී සිත ලෙඩකරගන්න එපා. එයා කවුරු විය යුතුද? ආයර්‍ය ධර්මයට හෙවත් සද්ධර්මයට දක්‍ෂ එහි හික්මෙන එය දන්න කෙනෙක් වෙන්න ඕන වරදින ලෝකයේ නොවරදින මගවන ආයර්‍ය අෂ්ඨාංගික මාර්ගය තුල යා යුතුය. ලෙඩවෙන ශරීරයකට හිමිකම් කියන අපි සැවොම නකුල ගෘහපතිට දෙසූ මේ දහම හොඳින් තවදුරටත් දැන ඉගෙන රැවටීමෙන් මිදී මමය මාගේය යන හැඟීමෙන් බැහැර වී නිරෝගි වෙමු.